

А Дойкино лудо дете
Потъ подзе го изгази'е.

Таква била лоша клѣтва!

201.

Тодора керка.

Личба сѣ въ Града личила —
„Кой ми ꙗ кадаръ и вреденъ,
На силна войска да одить;
Кой ке на войска не одить
Отъ тимаръ ке го иста'амъ.“
'Си-те на войска прати'е,
Кой сина, кой мили мнука;
Сиромыхъ Петко немаше
Ни сина, ни мили мнука,
Елюмъ що Петко имаше
Токму за деветъ девойки.
Петко низъ дворѣ шеташе
И дробни сѣлди ронеше,
Бѣли си рѣце кѣршеше
Отъ свои бѣли рамена;
И дробни сѣлди ронеше
По свои бѣли образи,
Дур' ми и дворѣ завади.
Си го догле'а Тодора,
Тодора наймала керка;
Тодора лепо говоритъ:
„Егиди татко сиромакъ!
Що ми те нужба дотера,
Тѣ дробни сѣлди ми ронишь
По свои бѣли образи?
И твоя гла'а си кѣршишь
Отъ твои бѣли рамена?
И бѣли рѣце си кѣршишь —
Отъ твои бѣли колена?“ —
„Егиди керко Тодора!
Како да сѣлди не ронамъ?
Како да рѣце не кѣршамъ?
Личба сѣ въ града личила —

Кой ми ꙗ кадаръ и вреденъ
На силна войска да одить;
Кой ке на войска не одить
Отъ тимаръ ке го истаамъ. —
'Си-те на войска прати'е
Кой сина, кой мили мнука;
А я си нема никого,
Ни сина, ни мили мнука,
Отъ тимаръ ке ме иста'ить!“
Тодора лепо говоритъ:
„Егиди татко сиромакъ!
Аль то'а гайле те нашло!
Влезе си земни керали,
И во темни конушници,
Потседлай коня шарени,
Ясѣ ке ти одамъ на войска.“
Си стана Петко сиромакъ,
Влезе въ темни конушници,
Потседла коня шарена.
Тая си влезе въ керали,
Изваде ру'о юначко,
И ми сѣ лепо промена.
Си явна коня шарени,
Си зеде байракъ кѣрстетни,
На поясъ жѣлти боздоганъ,
Въ пазу'а сабя димискіа,
Тѣ ми отиде на войска.
Войвала що ми войвала
Токму за деветъ години;
Кога отъ войска идеше,
По стретъ чаршиа тѣрчаше,
Сама си песма пееше:
„Кѣде сѣ чуло, видело,